

[Rimstad.]

lejelovsforslag, der var til anden behandling i går, helt synes at have givet op.

Der er videre grund til at nævne de politiske forarbejder omkring næste års overenskomstsituation, der, hvis forarbejderne ikke indledes i god tid, vil tage den kommende regering på sengen i foråret 1965, på samme måde som den nuværende regeringskoalition er blevet taget på sengen to gange i den tid, jeg har haft den ære at være medlem af det høje ting.

For begge disse to overmåde vigtige spørgsmåls vedkommende har regeringen demonstreret en for en flertalsregering påfaldende mangel på vilje og handlekraft. Det er alt for billigt at lægge hænderne i skødet og læne hovedet til den sikre overbevisning, at det er vælgernes opfattelse, at kun en socialdemokratisk regering kan dæmpe utilfredsheden i arbejderbefolkningen på disse afgørende punkter. For det er jo ikke gjort med blot at dæmpe utilfredsheden. Kravene til en konstruktiv politik, der ikke bare går ud på at købe de flest mulige vælgere til den billigste pris, er stigende. Det er resultater, der nu spørges om, og ikke blot sådanne luftige ting som løfter om fuld inflationssikret tjenestemandspension til alle i samfundet, løfte om 40.000, måske 50.000 nye boliger pr. år til førkrigstidspriser og løfte om en paradisisk kildeskat, der får skattebegrebet til at forsvinde ud i den blå røg for alle socialdemokratiske vælgere. Sådanne uopfyldelige løfter godtages næppe som svar på kravet om en realistisk, konstruktiv politik.

Når hensyn tages til denne øjeblikkets helt uafklarede politiske situation på meget vigtige punkter og den sammenholdes dels med de sikre og kostbare virkninger af den letsindighed, der altid synes at præge tiden før et valg i vort samfund, dels med de mange økonomiske advarsler, der fra flere sider er afgivet for den nærmeste fremtid, må vi nødvendigvis afslå at tage medansvaret for den højtærede finansministers budget for det kommende år.

På trods af disse alvorlige advarsler er det nemlig et overoptimistisk budget, vi her behandler, et budget, der gennem sin foruddiskontering af fortsat gode tider både opererer med et stadig forbedret bytteforhold i udenrigshandelen, en stadig produk-

tionsfremgang til udbygning af stigningen i den indre efterspørgsel og en stadig forbedring i landbrugseksportens afsætningsmuligheder til indtjening af den nødvendige fremmede valuta. Det burde ikke være nødvendigt at fortælle den højtærede finansminister, at der desværre i dag er alt for sikre tegn til, at hverken den første eller den sidste af disse forudsætninger, som jeg her har nævnt, holder stik, medens den mellemste, produktionsfremgangen, afhænger af, om man kan undgå, at bygge- og anlægslagene kommer til at tage en for stor del af den disponible arbejdskraft. Og hvordan vil man undgå det, når der skal leves op til alle regeringens hensigter og løfter med hensyn til motorveje, hovedlandeveje, S-tog, tunnelbaner, 40.000 eller 50.000 nye lejligheder pr. år og alle de andre store og små byggerier, huse, museer, institutter, færgehavne og tunneler, som regeringen ikke alene har stillet i udsigt, men også skaffet sig det nødvendige lovgivningsgrundlag for? Vi vil ikke — og det siger vi lige ud til den højtærede finansminister, fordi forord ikke skaber nogen eftertrætte — vi vil ikke tage noget medansvar for alt dette på grund af regeringens i vore øjne alt for letsindige skyden problemerne fra sig og over på fremtiden.

Af disse grunde vil vi ikke stemme for finanslovforslaget.

Herluf Rasmussen: Jeg synes, der er grund til netop på denne tid at omtale nogle enkelte problemer, som jeg tror det vil være gavnligt at få en besvarelse af nu, da de fleste af den høje regerings medlemmer er til stede; desværre er den højtærede udenrigsminister ikke i salen, men andre kan måske give et tilfredsstillende svar på disse spørgsmål.

Jeg synes, det ikke alene er dristigt, men også taktløst, at den vesttyske forsvarsminister, von Hassel, her i hundredåret for 1864 foreslår dansk-tyske fælles militære øvelser. Det er meget glædeligt, at den største del af pressen med et enkelt stort blad som undtagelse tager meget skarp afstand fra, at tyske soldater i fuld uniform skal optræde på dansk jord, ganske vist til forskel fra sidste gang med løst krudt.

Det er dog ikke alene hensynet til følelser-